

Suskun Kadın

— berberce · 04 Temmuz 2025

Şarkıda olduğu gibi yorulur insan:"Ben yoruldum söyle...

Senin gücün var mı hâlâ?

Kaç yenilgi var, söyle...

Ömürde Allah aşkına..."

Hayat yolculuğunda kaç zafer, kaç yenilgi yaşadığımızın sayısını bilmeyiz çoğu zaman ama şunu çok iyi biliriz ki; o yenilgilerin de, zaferlerin de öznesi her zaman biz oluruz. Diğerleri ise kimi zaman figüran, kimi zaman arka planda kalmış bir tümleçtir. Biz yaşarız, biz taşırız, biz yanarız. Onlar sadece seyreder.

Mahsun Kırmızıgül'ün o meşhur türküsünde dediği gibi:

"Yoruldum bu dertlerden, yoruldum nankörlerden, iki yüzlü namertlerden yoruldum."

Çocukken sadece melodisini bilirdik. Sözlerin yükünü, anlamını ise ancak yıllar geçip de hayat bize acıyan yüzünü gösterdiğinde kavradık. Yorgunluk, yaşla değil, insanla birikirmiş meğer.

Yaklaşık dört yıldır tanıdığım biri var. Çizgisinden asla sapmadı. Ne sağda solda dedikodu yapanlardan oldu ne işini savsaklayanlardan ne ispiyonculuk yaptı ne hasetlik yaptı ne başkasının açığını kolladı ne başkasının ekmeğine göz dikti ne kimsenin arkasından iş çevirdi ne laf taşıdı ne de yalan dolan işlere bulaştı. İnsanlığı öyle sağlamdı ki; derdi bile olsa kimseye yük olmazdı. Aile terbiyesiyle yetişmiş, okuduğu kitapların satır aralarında yolunu bulmuş, yüksek okul mezunu, konuşmasıyla da davranışlarıyla da her hâlden "kaliteli insan" olduğu belliydi.

"Ağzı var, dili yok."

Bu söz sanki onun için söylenmişti. Sorarsanız cevabını verir ama fazlasına ihtiyaç duymazdı. İçinde nice fırtınalar koptuğunu bilirdim. Belki içini dökmek istiyordu ama insanların kötü anlamlar yüklemesinden çekiniyor, anlatmaya cesaret edemiyordu. Belki de anlatacak doğru kişiyi, uygun zamanı bulamıyordu.

Zira bu devirde insanlar, başkasının derdini dinlemek için değil, anlatılanları dedikoduya malzeme yapmak için kulak verir oldu.

Kim bilir, belki de anlattıkları kimilerince değersiz, küçümsenen ve ötekileştirilen bir hikâye olarak kalacaktı. İşte bu yüzden suskunluğunu tercih ediyordu.

Çünkü suskun insanların hikâyeleri hep ağır olur.

Gün gelir seven sevdiğine küser.

Gün gelir ana, kızına darlanır.

Gün gelir yaprak, dalına kırılır.

Gün gelir talebe, hocasıyla yarışır.

Gün gelir iyiler, kötülerle bir anılır.
Gün gelir at izi, it izine karışır.
Gün gelir kimin eli kimin cebinde belli olmaz.
Gün gelir kol kola gezenler düşman kesilir.
Gün gelir, kurunun yanında yaş da yanar.
Gün gelir,dost bildiklerimiz kuyumuzu kazar.
Gün gelir,sırtınızı dayadığınız duvarlar üzerinize yıkılır.
Gün gelir güvendiğiniz dağlara karlar yağar.

Kolay değildir insanın bir talihsizlik sonucu mesleğini bırakıp bambaşka bir sektörde, yabancı bir işte çalışması... Hayat bir kez daha gösterir insana; hiçbir şeyin garantisi yoktur. En güvendiğin dost, en sevdiğin yar, en sağlam sandığın iş... Hepsi gün gelir sırtını dönebilir. İnsan yine de başını dik tutmalı yine de bildiği gibi yaşamalı. Kendi değerinden, duruşundan, terbiyesinden taviz vermeden yürümeli yolunu.

İnsan yaş aldıkça anlıyor ki, en büyük iyiliği bile unutuyor bazıları. Dün birlikte güldüğün, aynı sofrayı paylaştığın, derdine derman olduğun insanlar, bugün sırtını dönüp gidebiliyor ve işin kötüsü, bu gidişleri sorgulayacak hâlin kalmıyor. Çünkü öğreniyorsun... Herkes kendi çıkarının, menfaatinin peşinde. Dost bildiklerin menfaat peşinde, düşman bildiklerin sessiz sedasız pusuda bekliyorlar.Her şey iç içe geçmiş,dostun düşmana, düşmanın dosta benzediği zamanlar...